

ПРИТЧА ЗА ОВОЩНАТА ГРАДИНА: ДРУЖЕСТВОТО ЗА БРАНЕ НА ЯБЪЛКИ

[Мисионерска притча за недостигнатите народи – поставя световните евангелизационни статистики и числа в точната им перспектива](#)

Джеймс Вебер, мисионер в Япония

Имало едно време един човек, който притежавал много градини засадени с ябълкови дръвчета, всичко на всичко с площ над 40 000 декара овощни градини пълни с ябълкови дървета.

Справка:

- един ар е 100 кв.м [10 x 10];
- 1 декар (десет ара [10 x 100]) е 1 000 кв.м;
- 1 хектар (сто ара [100 x 100]) е 10 декара или 10 000 кв.м;
- 1 кв.км (10 000 ара [10000 x 100]) е 100 хектара, 1000 декара или 1 000 000 кв.м [1000 x 1000];
- 1 акър е съвсем мъничко повече от 4 декара - 4 046, 856 422 кв.м;

Един ден Собственикът на овощните градини отишъл до близкия град и наел 1 000 берачи на ябълки. Казал им:

„Идете в градините ми. Съберете узрелите ябълки и изградете складове за тях за да не се развалят. Аз заминавам за известно време, но ще ви снабдя с всичко, което ви е необходимо за да завършите задачата. Когато се върна ще ви възнаградя за работата ви.

Ще основа „Дружество за Бране на Ябълки.“ Дружеството, към което вие ще принадлежите ще бъде отговорно за цялата операция. Естествено освен тези от

вас, които действително ще берат ябълки ще има и такива, които ще се грижат за снабдяването, други ще се грижат за физическите нужди на екипа, а други ще имат административни задължения.”

След като Собственика установил структурата на Дружеството, някои хора доброволно избрали да бъдат берачи, а други да опаковат. Имало такива, които станали шофьори на трактори, готвачи, счетоводители, строители на складове, инспектори на продукцията и дори администратори. Всички от работниците на Собственика, разбира се, могли да берат ябълки. В края на крайщата от всичките 1000 работника само 100 се навили да станат берачи на пълно работно време.

Стоте берачи се захванали с работата веднага. 94 от тях започнали с ябълките около фермата. Останалите шестима погледнали към хоризонта. Те решили да се насочат към отдалечените градини.

Не след дълго складовете в 3 200-та декара овощни градини непосредствено заобикалящи фермата били напълнени от тези 94 берачи с красиви и вкусни ябълки. В овощните градини на тези 3 200 декара имало хиляди ябълкови дървета. Но поради това, че почти всички берачи се концентрирали да работят само там, скоро тези дървета се оказали почти напълно обрани. Фатически 94-мата берачи работещи около фермата трудно намирали дървета, които не са обрани.

Тъй като брането в околностите на фермата се забавило, членовете на Дружеството започнали да полагат целенасочени усилия за построяването на по-големи складове и усъвършенстване на оборудването за бране и пакетиране. Дори стартирали няколко училища, където да обучат перспективни берачи на ябълки, които един ден да заменят онези, които са станали твърде стари да берат ябълки.

За съжаление, друг проблем бил, че 94-имата берачи, работещи около фермата започнали да се карат помежду си. Колкото и невероятно да звучи, някои дори започнали да крадат от вече обраните ябълки. Въпреки, че имало достатъчно дървета сред всичките 40 000 декара на Собственика, дървета достатъчно да дадат работа на всички берачи, тези 94 берачи не се придвижвали към необраните градини. Те продължавали да работят в онези 3 200 декара градини, които били най-близко до фермата. Някои от северната част на тези 3 200 декара около фермата изпратили камионите си да събират ябълки в южната част. А тези от южната част изпратили камионите си в източната част. Но, те все още си оставали в границите на площта около фермата.

При всичката тази дейност събирането на ябълки от оставащите 36 800 декара било оставено само на онези шестима берачи. Тези шестимата, разбира се, били далеч твърде малко, за да могат да се оберат всички узрели ябълки от хилядите декари градини. Така че, стотици хиляди ябълки загивали по дърветата и падали на земята.

Един от студентите в училището за бране на ябълки показал изключителен талант да бере ябълки бързо и ефективно. Когато чул за хилядите декари необрани дървета, започнал да говори за отиване там.

Приятелите му обаче го обезкуражили. Казали му:

”Твоите таланти и способности те правят особено ценен за работата около фермата. Ако отидеш там, в далечината, ти ще изхабиш напразно талантите си. Дарбите ти могат да ни помогнат да берем по-бързо ябълки от нашите 3 200 декара. Така ще имаме повече време и ще можем да построим по-големи и по-хубави складове. Може дори да измислиш по-добри начини за използване на нашите големи складове тъй като вече имаме повече място отколкото се нуждаем за сегашната реколта от ябълки.”

С толкова много берачи и толкова малко дървета се случило така, че всички тези работници – сортировачи, общи работници и шофьори на трактори, и всички останали от Дружеството за Бране на Ябълки, които живеели около фермата – имали предостатъчно свободно време. Построили си хубави къщи и повишили стандарта си на живот. Някои станали особено загрижени за стила на дрехите си и начина си на обличане. Така, когато шестимата берачи, които работели в отдалечените градини се върнали във фермата, било видно, че те не са в крак с модата с останалите берачи, сотрировчици и опаковчици.

В интерес на истината работниците от фермата винаги се отнасяли добре към тези шестимата, които работели в отдалечените градини. Когато някой от тях се завръщал винаги получавал височайшо посрещане. Въпреки това тези шестимата били тъжни за това, че Дружеството за Бране на Ябълки харчело 96% от бюджета си за по-добри методи на бране на ябълки, за по-добро оборудване и служители за техните 3 200 декара около фермата и само 4% от бюджета си за останалите 36 800 декара отдалечени градини.

За шестимата берачи ябълката си била ябълка независимо от това къде е брана. Те знаели, че ябълките около фермата са също толкова важни колкото и ябълките в далечните градини. И те не можели да изтрият от съзнанието си гледката на хилядите дървета, които никога не били докосвани от ръка на берач. Копнеели повече берачи да им помагат. Искали помощ и от другите работници – опаковчици, шофьори на трактори, работниците по подръжка и т.н. Чудели се дали професионалистите около фермата могат да ги научат на по-добри методи за бране, така че там където работели, по-малко ябълки да падат на земята и да загниват.

Тези шестимата понякога се чудели дали "Дружеството за Бране на Ябълки" изпълнява това, което Собственика на овощните градини изисквал от него. И докато човек можел да постави под съмнение това дали Дружеството правело всичко, което Собственика искал да бъде направено, всички негови членове били постоянно заети. Няколко от тях били убедени, че правилното бране на ябълки изисквало нищо по-малко от

възможно най-доброто оборудване. Така Дружеството назначило няколко от работниците си да изобретят по-големи и по-хубави стълби както и по-хубави кашони за събиране на ябълките. Дружеството се гордеело също и с това, че повишило нивото на квалификация на повечето от берачите на пълно работно време.

Когато Собственика се върне, членовете на Дружеството ще се съберат около Него. Те гордо ще покажат по-големите и по-хубави стълби, кашони и складове, които са проектирали и направили. Някой все пак, може да се почуди колко щастлив ще бъде Собственика когато вдигне поглед и види хилядите декари недокоснати и необрани ябълкови дървета.